

— edine besede, ki so ubogemu Diegu še ostale od vse evropske dedščine. Misionarji so ga dali nam v njegovo veliko srečo.“

Kapetan Majič je končal: „Diego je ostal v Avstraliji. V Melbourneu je danes imovit trgovec. Nedavno mi je sam pisal. Vesel je in zadovoljen. Knjigo, ki ga je rešila, še hrani in kratko molitev še zna.“

Zamišljeni so se razšli otroci izpod hruške na vrtu, mirno in dostojanstven je stopal za njimi kapetan Majič, njih mnogo izkušeni rojak.

Daj mi!

*Daj mi, vesna, le en žarek
solnca svojega,
daj z življenja eno iskro
v srce moje ga!*

*Ko odideš, hlad bo legel
na moj vrtec mali,
cveti drobni pa po tebi
bodo žalovali.*

*Ali jaz bi cvetke k srcu
v naročaj si vzel,
s tvojega življenja iskro
bi jih ljubeznivo grel!*

Fr. Kolednik.

Sirota.

*Vijolica draga, nikar se ne boj,
pred mano otrokom nikar ne trepeči,
dovoli, da tukaj zasnivam s teboj
kot nekdej sem snival ob mami ljubeči!*

*Glej, mame več nimam, nikogar mi ni,
da z njim o pomladi, radosti se menim...
Tu božje oko je — ljubezen živi —
in dom moj kot tebi pod varstvom je njenim.*

*Vijolica draga, nikar se ne boj
sirote, brez src me ljubečih otroka,
saj isti kot tebi i oče je moj —
oba bi njegova naj čuvala roka!*

Fr. Kolednik.

